

Cảm ơn hai ông nhiều lắm, ông nói. Em Lê Hoa, con đã về đây này. Bà Sâm đã đứng nghe này giờ, cả hai vợ chồng cùng chạy ra xe. Trong khi đó viên tài xế đã mở còng cho Lê Ngọc, nhưng Ngọc không chịu xuống xe.

- Con! Bà Sâm ôm chầm lấy con gái và khóc.

- Các người hãy buông tha cho tôi về với chồng tôi. Đừng có bắt tôi, hãy đưa tôi về với anh Hồ. Lê Ngọc vừa nói vừa khóc.

Bà Sâm nhìn chồng ngạc nhiên. Ông Sâm giải thích:

- Có lẽ nó bị Hồ dùng ma lực chế ngự nó. Thôi em hãy đưa con vào phòng.

Niềm vui không trọn vẹn. Mãnh lực huyền bí của Hồ hãy còn ngự trị tại đây. Ông Sâm nghĩ tới đấy thở dài.

Hai đứa con gái điên khùng và một đứa con trai bị bắt giữ. Không còn thảm cảnh nào hơn. Tuy nhiên việc đã tìm lại được đứa con gái lớn, dù cho mất trí đi nữa, nhưng có mặt trong gia đình thì vẫn hơn là bất vô âm tín. Nghĩ tới đó, hai ông bà cùng ngó ngoài phần nào. Bà Sâm lo dẫn Lê Ngọc lên lầu, trong khi ông Sâm lo tiếp đãi khách. Ông lấy trong tủ lạnh ra hai hộp pa-tê và ba hộp cá mòi, hũ bơ Bretel cùng với vài ổ bánh mì lúc chiều vợ ông đã mua sẵn. Đồng thời ông cũng khui luôn hai chai Martell để ăn mừng. Xong ông mời thầy Bảy Quới, viên Đại úy cùng hai cảnh sát viên đi theo vào ăn sáng và nhậu luôn. Ông lên lầu lấy hai gói bạc, một gói trả công cho thầy Quới, gói nhỏ hơn đền ơn cho các bạn dân. Thế là mọi việc đều vui vẻ cả. Ăn xong tất cả ra về thì cũng đã có ánh nắng mặt trời rồi.

Ông Sâm cũng đi theo ra Long Thành. Ở đó ông bảo Tân ráng thu xếp tất cả công việc cho ông, hôm nay ông bận không đến hăng được. Sau đó ông lại điện thoại cho luật sư N.H.Hiện và được ông này cho biết đã vận động vài bạn thân, tuy nhiên phải tốn một ít tiền để sửa đổi chút ít trong bản điều tra tư pháp mới được. Ông Sâm trả lời là rất sẵn sàng chi, tất cả nhờ luật sư lo cho. Cuối cùng ông điện thoại về nhà ở Tú Xương bảo bà quản gia cứ điều hành trông nom nhà cửa bình thường, đồng thời kêu ông tài xế Hai Xuân cùng bà vú của Lê Thủy lên Long Thành để chăm sóc cho Thủy. Xong ông an tâm trở lại nhà vườn. Ông dự tính ở lại suốt cả ngày để chờ Hồ tới tối nay.

Hai ông bà đã quyết định là đối với thế giới siêu hình, thì đành phải chấp nhận sự thua thiệt mà thôi. Một giải pháp duy nhất là năn nỉ Hồ, xin Hồ buông tha cho gia đình ông. Ngược lại, ông bà đồng ý sẵn sàng dâng cho Hồ tất cả gia sản của ông bà ăn nên làm ra. Giàu có mà vô phước có hai đứa con điên một đứa bị ở tù rạc thì cũng không sung sướng gì. Ngược lại nếu cả gia đình tìm lại được niềm an vui đã mất, dù có mất hết tiền bạc gì đi nữa, nhưng với sự quen biết các thế lực cũ đã có, Ông Sâm có thể dễ dàng tạo lại gia sản cũ. Quyết định ca bài ca con cá sống vì nước, năn nỉ i ôi, khiến hai ông bà có thể bình tĩnh lo cho hai đứa con gái. Khoảng 10 giờ thì ông Hai

Xuân đã cùng với bà vú đi xe đò tới. Cả hai cùng lo giúp đỡ nấu nướng và trông chừng hai cô con gái trong khi hai ông bà thêm thiếp đi vì đã thiếu ngủ suốt mấy đêm qua.

Tới bốn giờ chiều thì hai ông bà đã tỉnh dậy, cả hai đã lấy được phần nào sức khỏe đã suy kém trong mấy ngày qua vì các biến cố đau khổ dồn dập tới. Sau khi tắm rửa và dùng cơm xong, hai ông bà mới lên thăm hai đứa con gái, chúng đang lên cơn la hét âm ỉ; đứa nhỏ thì xé quần xé áo, lăn lộn khắp nơi trong phòng của cô ta; đứa lớn thì ca hát tình yêu điên cuồng, khi khóc khi cười trong phòng kế bên. Bà vú và ông Hai Xuân chỉ có việc khóa cửa phòng cẩn thận, lấy tất cả đồ vật nhọn ra khỏi hai phòng chứa hai người điên này mà thôi. Con điên kéo dài khoảng một khoắc rồi dịu dần, cả hai ngủ thiếp đi. Vào khoảng trưa, nhân dịp cơn thiếp ngủ của hai cô gái, bà vú mới dọn cơm kê dậy ăn uống. Cả hai ăn uống bình thường, với điều kiện là phải tránh khoảng thời gian đầu giờ, khoảng thời gian cơn điên nổi lên. Bây giờ đã gần 5 giờ chiều, bà vú đã chuẩn bị cất giấu tất cả thìa, nĩa, vật nhọn xong. Bà nhìn hai ông bà chủ thờ dài. Bà thông cảm với nỗi khổ tâm của bậc làm cha mẹ phải chứng kiến những cảnh đau lòng từ hai đứa con thương yêu.

Bỗng một tiếng rú nổi lên trong phòng Lệ Thủy, tiếp theo là tiếng cười hăng hắc bên phòng Lệ Ngọc. Đã 5 giờ chiều rồi. Bà Sâm ngã vào vai chồng và khóc nức nở. Ông diu bà xuống lầu và rót cho bà một ly cointreau để vơi sầu.

Bỗng có tiếng còi xe hơi ngoài cổng. Ông Hai Xuân nhanh nhẹn chạy ra mở cổng và đón khách vào. Thì té ra là John và hai kỳ vương ở Chợ Lớn.

- Bonjour Sâm, John nói, rồi chợt nhìn thấy có bà Sâm kế bên, John tiếp, chào chị, chị cũng lên đây à.

- Vâng tôi ở đây từ tối hôm qua. Bà Sâm trả lời.

- Ngọn gió nào đưa anh và hai ông bạn lên đây, Sâm hỏi, mời quý vị an tọa.

- Hồi trưa, nóng lòng về VÁN CỜ ĐỊNH MỆNH của “toi”, moi có gọi điện thoại lại Hăng thì được biết toi lên đây. Moi mới mời hai ông bạn vua cờ lên đây chơi luôn thể, trước là xem được bàn cờ cùng với các quân cờ kì lạ, sau đó là chúng ta xem xét coi ván cờ tới đâu rồi, hầu có thể giúp gia đình ta ra khỏi sự rủi ro chẳng. (Hai người bạn thường dùng toi, moi – anh, tôi để nói chuyện với nhau).

- Cám ơn lòng tốt của các bạn lắm. Thôi sẵn dịp chúng ta nhậu lai rai chơi và đây là những quân cờ lạ nhất thế giới đây. Cả ba người xem xét ngắm nghía trầm trồ thán phục lắm và cũng đồng ý là bộ cờ rất quý.

Sau đó bốn vị vừa lai rai vừa nghiên cứu các nước cờ. Gần 2 tiếng đồng hồ sau, thì cả bốn đã giải quyết nhiều thế cờ khác nhau mà mà địch thủ có thể đi.

- Toi phải ráng tập trung tất cả tư tưởng, đi cho đúng năm nước cờ mà chúng ta mới suy nghĩ, John nói thì chắc chắn là tôi thắng được con xe của địch thủ. Từ đó địch thủ sẽ ở thế hạ phòng ngay. Tuy nhiên sau năm nước lựa chọn và bắt con xe rồi, tôi không nên tiếp tục chơi nữa vì khi tôi đã bị mệt rồi địch thủ có thể dùng thôi miên hoặc uy lực huyền bí nào đó khiến tôi khiến tôi lại đi sai nước cờ như đêm hôm qua tôi đã bị mắc phải. Tôi phải dứt khoát nghĩ chơi. Đêm sau tôi lại phải tập trung năm nước cờ nữa thôi, đi cho đúng, không bị ma lực làm sai lệch, thì tôi chắc chắn sẽ thắng được bàn cờ.

- Đúng hơn là bốn chúng ta thắng được bàn cờ, Sâm sửa lại.

Cả bốn người đàn ông và cả bà Sâm luôn nữa, nãy giờ vẫn theo dõi, đã vui cười hả hê và tin tưởng và cái tất thắng của ván cờ.

- Nếu chỉ là một ván cờ bình thường thì sự góp ý vậy là không đúng, nhưng trong VÁN CỜ ĐỊNH MỆNH liên quan tới sự an nguy của gia đình bạn Sâm, thì tất cả chúng ta đều phải có bổn phận đóng góp ý kiến vào. Một trong hai kỳ vương Chợ Lớn phát biểu.

- Vâng đúng thế, John nói. Đặc biệt là phải cảm ơn hai bạn đã không nề xa xôi khó nhọc mà đến đây giúp đỡ cho bạn tôi...

- Ô! Ông John đừng nói thế, một trong hai kỳ vương chận lời, người Trung Hoa chúng tôi, đã không có bạn thì thôi, nhưng nếu đã có bạn thì sống chết có nhau.

- Hề, hề như Lưu, Quan, Trương (trong Tam quốc chí) vậy đó. Kỳ Vương kia tiếp lời.

- Thôi, John quay qua hai bạn kỳ vương nói, cũng đã tới giờ mình phải về rồi. Chào anh chị nhé.

- Vâng cũng đã sụp tối rồi, tôi không dám giữ các bạn lâu hơn, Sâm vừa đưa tiễn ra cửa vừa nói, vợ chồng tôi cảm ơn các bạn rất nhiều, cái ơn lớn lao này chúng tôi xin kết cả ngậm vành vậy.

Ông Sâm cảm thấy ấm lòng vì trong cơn rủi ro, hãy còn người bạn thân nghĩ đến và lo lắng cho mình. Ông cũng an tâm các nước cờ siêu việt đã hoạch định ra. Ông có thể thắng Hồ dễ dàng trong khoảng 10 nước nữa thôi, và như vậy ông có thể sẽ thoát khỏi hãn tai ách. Trong tình trạng đó ông sẵn sàng chờ đón Lý Mạnh Hồ.

Đúng 12 giờ đêm, Lý Mạnh Hồ đã tới.

- Chào ông Sâm, con nam – pháo - trắng mà ông đã thắng trên tay tôi, đã đem lại cho ông sự vui mừng rồi chứ?

- Ông thôi miên con gái tôi và đem về nhà ông, đó là điều rất tồi bại ông Hồ à, ông Sâm mắng Hồ. Điều đó chẳng những làm nhục cho ông mà cho cả dân tộc ông nữa đấy.

- Ông yên tâm, tôi chưa hề xâm phạm con gái ông, ông Sâm ạ. Mọi sự việc xảy ra đều do ĐỊNH MỆNH an bài. Tôi không thể làm khác được, mà ông cũng không thể làm khác đi được. Hồ trả lời.

- Thế thì xin ông cho biết, chừng nào tôi mới thoát khỏi được cái ma lực huyền bí của ông. Ông Sâm tiếp, tôi sẵn sàng chấp nhận mọi điều kiện của ông đặt ra để đổi lại sự an bình của gia đình tôi.

- Thế thì ông muốn đổi gì nào? Hồ hỏi ngược lại. Danh giá ư? chắc chắn là không rồi. Tiền bạc ư? nếu ông biết được gia sản của tôi lớn đến thế nào, nếu không nói là nhiều hơn ông đến gấp bội đây ông Sâm ạ.

- Thế thì vì có gì, ông Hồ? Ông là một người xa lạ, lại có tìm đến gia đình tôi hãm hại như thế. Ông Sâm trách.

- Tại sao ông lại bắt tôi lặp lại như vậy, hờ ông Sâm. Chính là ĐỊNH MỆNH đây. Một ngày rất gần ông sẽ hiểu tất cả. Ông Hồ trả lời tiếp. Ông đừng nôn nóng, cái gì phải tới thì nó sẽ tới. Và bây giờ xin mời ông lại bàn cờ.

Thế là VÁN CỜ ĐỊNH MỆNH lại tiếp tục. Ông Sâm tự bấm lấy đùi mình để hy vọng thoát khỏi cái ma lực uy hiếp của Hồ, và đi đúng những bước cờ hoạch định. Trong năm nước liền của ông không chịu uy lực địch, ông đi đúng năm nước mà John cùng với hai kỳ vương cùng với ông đã suy tính. Và đúng như dự định, ông đã đoạt được con nam – xa - trắng của đối thủ.

Hồ ngược nhìn lên ông chăm chăm. Ông cảm thấy trong lòng như bất an, một phần vì tự xấu hổ đã dùng những nước cờ không phải do chính mình nghĩ ra, một phần do cái uy lực vô biên huyền bí kia dường như đang từ từ đang đè nặng lên người ông. Ông chợt nhớ lời John dặn, ông nói:

- Thôi chúng ta tạm dừng ngày hôn nay mai tiếp.

Hồ không đáp cứ tiếp tục nhìn ông như thôi miên, vẻ mặt đầy dọa nạt khủng khiếp. Đôi mắt lóe sáng như đôi hạt thủy tinh không có vẻ gì là đôi mắt của con người cả. Ông Sâm không dám nhìn nữa và bất chợt như bàn tay ông nắm lấy con cờ. Tại sao ông lại nắm con cờ nam – xa – đen này lên hai nấc để uy hiếp con tướng địch. Trí óc ông xoay vẫn hoang mang, ông không còn biết ông đang làm gì nữa.

Lý Mạnh Hồ hờn hờ ra mặt, đẩy con nữ - pháo trắng vào giữa và hoàn thành thế cờ pháo đầu.

Đồng hồ điểm một giờ.

- Thế là ông đã đoạt được con xe của tôi ông Hồ đứng dậy nói, như vậy ông sẽ thu hoạch được một may mắn rất lớn. Tuy nhiên ông đã đi hớ nước cờ thứ sáu, con tướng ông bị hãm dọa trầm trọng khó lòng gỡ ra được, ông sẽ phải thua trong ba nước mà thôi. Có lẽ VÁN CỜ ĐỊNH MỆNH sẽ chấm dứt vào ngày mai chăng?

Ông Sâm như chợt tỉnh, nhận thấy cuộc cờ đã bị đảo ngược. Con tướng của ông đã bị lâm vào thế bí. Ông đã nhớ tới lời John dặn chỉ đấu năm nước thôi. Thế nhưng Hồ đã dùng ma lực khiến ông đã mù quáng đi thêm nước thứ sáu phản chủ. Mồ hôi ông đầm đìa chảy khắp người, ông như bị chết trước hoàn cảnh lạ lùng và bi thảm này. Ông sẽ phải thua cuộc vào ngày mai.

- Chào ông Hồ, xin ông nán lại một chút để tôi có chuyện xin thưa với ông.

Bà Sâm nói, bà đã xuống lầu từ lúc tiếng chuông điểm 1 giờ, bà đã nhìn chồng và nghe lời, Hồ nói. Bà đã hiểu tất cả, bà tiếp :

- Mời ông ngồi lại, ông Hồ. Từ khi ông đem VÁN CỜ ĐỊNH MỆNH tới, gia đình tôi tan nát, ông thấy không, tại sao ông lại nhẫn tâm vậy, ông Hồ.

Không dùng được nước mắt bà khóc như mưa. Bao nhiêu sự đau khổ ngấm chứa trong các ngày qua, giờ đây đã tuôn ra theo dòng nước mắt của người mẹ. Bà lấy khăn chặm nước mắt và cố lấy lại bình tĩnh và nói tiếp:

- Ông Hồ, xin ông buông tha cho gia đình tôi, tôi sẵn lòng dâng hiến tất cả tài sản của gia đình tôi cho ông đó, ông Hồ! Vừa nói bà vừa đưa cho chồng hồ sơ đang cầm trên tay cho Hồ. Đây là tất cả hồ sơ nhà cửa và những cuốn ngân phiếu của gia đình tôi. Xin ông cầm lấy và tha cho gia đình tôi.

Lý Mạnh Hồ nhìn bà thờ dài và toan đứng dậy ra về. Bà Sâm vội quỳ xuống và nắm lấy tay ông Hồ.

- Tôi van ông, tôi lạy ông đó! Ông Hồ, xin ông buông tha cho gia đình tôi.

- Tất cả đều do ĐỊNH MỆNH cả, bà Sâm ạ. Vừa trả lời vừa cố giựt thoát khỏi bàn tay của bà Sâm, rồi nhanh chóng ra về.

Bà Sâm chỉ còn biết là quay người lại và ngã vào chồng, hai hàng lệ tuôn trào. Ông Sâm ôm vợ vào lòng và nghiến răng nói:

- Em yên tâm, chúng ta không để tình trạng này kéo dài được, ông chợt nhớ lại ván cờ bàn thờ dài tiếp; mà nó cũng chỉ đến mai là kết thúc rồi.

- Nhưng John và hai ông kỳ vương đã chỉ nước cờ cho anh rồi, bà Sâm nói, xem như Hồ cao cờ hơn bốn người sao?

- Không các nước cờ hoạch định rất đúng, trong năm nước anh đã hạ con xe của Hồ, thấy chiến thắng đã nắm chắc trong lòng tay. Nhưng Hồ đã thôi miên anh để đi nước cờ thứ sáu tầm bậy và hấn đã nắm phần chắc thắng trong ván cờ rồi. Ông Sâm thờ dài tiếp, tuy nhiên mình không thể để phải lâm vào bước đường cùng được. Anh phải... Sâm ngáp ngừng nhìn vợ.

Bà Sâm cũng nhìn lại chồng, bà đã hiểu ý chồng rồi, bà nói:

- Không được đâu, nguy hiểm lắm anh ạ. Suy nghĩ một chốc bà biết: Tiếng súng nổ trong đêm khuya rất vang dội, viên đạn trong người hấn sẽ là bằng chứng buộc tội anh hết chôi cãi được; ngoài ra Hồ là người giỏi võ, chưa biết anh rút súng ra, kịp bắn được viên đạn nào. Anh nhớ vụ Minh không? Hấn nhìn anh bằng cặp mắt thôi miên là anh đành buông tay luôn.

- Biết vậy, Sâm trả lời, nhưng đó là giải pháp duy nhất và cuối cùng thôi. Sâm vừa nói vừa dựa ngửa vào ghế sa-lông, mắt nhìn lên trần nhà. Bỗng như chợt khám phá ra được gì, Sâm à lên một tiếng.

- Gì vậy anh, bà Sâm hỏi.

- Anh vừa để ý thấy... Sâm chỉ lên giàn bóng đèn, chúng ta có thể dùng đến nó.

- Anh muốn nói gì, anh không hiểu. Bà Sâm hỏi.

- Em tưởng tượng xem, giàn đèn này rớt xuống đè lên người nào, thì người đó còn sống nổi không? Và cái chết đó là do rủi ro thôi, em hiểu không?

- À, em hiểu rồi. Bà Sâm đáp

Giàn chụp bóng đèn theo kiểu xưa bằng đồng, rất nặng, gần khoảng 12 bóng đèn. Đó là một quả biếu nhân dịp tân gia. Ngôi nhà vườn này. Cả giàn đèn được móc với một cái móc gắn trên trần nhà.

- Nhưng gắn chặt vào móc làm sao rớt xuống được, bà Sâm hỏi.

Suy nghĩ một chốc ông Sâm trả lời:

- Anh sẽ gắn vào cái móc trên ròng rọc. Giàn đèn sẽ buộc vào cây mắc ngang qua rãnh ròng rọc đó, rồi nối đến chỗ cầu thang. Khi Hồ đứng ngay dưới giàn đèn, em đứng trên cầu thang cắt mạnh sợi dây là xong. Ông Sâm xoa tay thở ra rồi tiếp:

- Mai sáng vợ chồng mình về với cả nhà, ông Xuân, bà vú và hai con. Chiều khoảng 2 giờ anh và em sẽ lên trở lại đây để chuẩn bị mắc ròng rọc, cột dây vào dàn đèn, v.v... Tối nay anh sẽ xin tha cho mình một lần chót, nếu hấn lại không nghe, thì chúng ta đành ở thế bị bắt buộc phải tự cứu lấy gia đình mình vậy.

- Nhưng nếu hấn lại không đứng dưới giàn đèn thì sao? Bà Sâm thắc mắc hỏi tiếp.

- Anh sẽ sửa lại vị trí của bộ ghế sa-lông sao cho hấn ngồi đúng ngay giữa giàn đèn, ông Sâm giải đáp. Nhưng em phải chờ cho tới lúc hấn đứng dậy mới cắt dây nối giàn đèn. Chứ nếu em cắt dây trong lúc hấn ngồi, có thể thành tựa của ghế sa-lông sẽ che chở cho hấn phần nào. Em rõ chưa?

- Vâng em rõ rồi, bà Sâm tiếp, nhưng vợ chồng mình phải nói với người nhà và bạn bè là mình đi ăn ở Chợ Lớn mới được, không cho ai biết là mình sẽ trở lại đây.

- Đồng ý ngay. Thôi vậy là xong, cũng đã khuya rồi, vợ chồng mình đi ngủ thôi. Sâm uể oải nói, vừa đứng dậy ra đóng cửa rồi cùng vợ lên lầu nghỉ.

Từ lúc đưa cả gia đình về nhà trên đường Tú Xương ở Sài Gòn hồi sáng sớm, Sâm bận bù đầu về công việc hăng xuất nhập cảng của ông. Tàu đã cập bến xong, đang làm các thủ tục để dỡ hàng. Những món hàng xe cộ máy móc vải sô về thật đúng lúc đang khan hiếm trên thị trường, do đó giá

cả lên rất cao. Trên thị trường buôn bán cũng như trên thị trường chứng khoán, giá cả không thuộc giá trị thật sự của món hàng, mà lại tùy thuộc yếu tố tâm lý nhiều hơn. Đó là trường hợp món hàng nào đang khan hiếm hay đang dư giả tràn ngập, và tâm lý của người tiêu thụ là cứ cái gì hiếm hơn là quý hơn và cho là có giá trị hơn vậy thôi. Do vậy mà ông Sâm sẽ được lãi gấp ba số vốn ông đã đầu tư vào. Ông nghĩ thầm, đúng là vì mình đã thắng được con xe của Lý Mạnh Hồ. Đặc biệt may mắn hơn nữa là các đại lý ở các tỉnh nờm nợ tới hăng của ông để tranh giành nhận hàng. Kỳ này, vì đang ở thế cần đến ông, nên họ đã trả ngay tiền mặt cho ông và ông cứ thế mà chuyển vào ngân hàng VNTT của John tất cả. Tiền vô ào ào thấy mà ham. Trong dịp này, ông Sâm đã mời tất cả các bạn hàng của ông và John đi ăn trưa ở nhà hàng Đông Khánh. Điều này chính là điều căn bản trong việc giao dịch thương mại, đồng thời theo ông Sâm nghĩ, đó cũng là một cách để lộ diện công khai càng nhiều càng tốt nhằm đánh lạc hướng tới nay... một buổi tối “sát nhân”.

Tới 2 giờ chiều thì buổi tiệc tàn. Trong buổi tiệc ông Sâm đã cảm ơn John về việc nhắc các nước cờ và ông đã thắng địch thủ dễ dàng rồi. Ông Hồ đã xách bàn cờ đi luôn rồi, không gây phiền hà khó khăn gì nữa cả. John đương nhiên thấy chuyện này cũng không còn gì là quan trọng nữa, nên sẵn sàng tin ông rõ ràng rồi bỏ qua sang nói chuyện khác. Dự tính nữa trong việc ông Sâm nói dối John cũng như với những người khác đã biết chuyện VÁN CỜ ĐỊNH MỆNH giữa Hồ và ông, là ông muốn nhấn mạnh rằng là ông không còn liên lạc gì với Hồ cả. Tất cả để chuẩn bị cho màn hạ sát HỒ trong đêm nay vậy.

Sau khi tan tiệc, ông Sâm dự định về nhà kêu vợ ông đi lên Long Thành như đã tính trước đêm qua. Trên đường về nhà, ông thầm nghĩ là tối nay mình sẽ lấy độc trị độc, dùng tội ác để chống một tội ác. Giết người là một tội ác bất buột phải trị một người ác tâm có đầy ma lực huyền bí. Ông thầm nghĩ cái đòn “Dĩ độc trị độc” muốn áp dụng đúng nhất, phải là lấy cái ma lực huyền bí chống cái ma lực huyền bí mới là bất nghĩa hơn. À mà tại sao ta không dùng cái uy lực huyền bí mà chống lại HỒ, nếu ta không có, sao lại không đi nhờ thầy H.L. Thầy H.L đã luyện, thờ cốt, điều khiển âm dương hồi ở Pakse kia mà.

- À chú Xuân, chú lái xe về đường PTGiã ghé lại nhà thầy H.L nhé. Khi nghĩ tới ma lực huyền bí, ông Sâm đã quyết định nhờ đến tài phép của thầy H.L.

Sau khi đã trình bày tất cả sự việc của Lý Mạnh Hồ dùng ma lực thắng cờ ông, rồi đoạt linh hồn con gái ông, cùng gây ra tai họa cho con trai ông, ông Sâm nhờ thầy H.L giúp đỡ trị tên HỒ bằng pháp lực cao siêu nào

đó, hoặc thầy cho ông một bùa phép để trừ bỏ ảnh hưởng của ma lực huyền bí này.

Thầy H.L. sau khi nghe trình bày tỏ rõ sự việc, liền cho ông Sâm một gói bột phép bọc giấy đỏ và bên ngoài cùng có bao ni lông, cùng truyền cho Sâm một câu thần chú phải đọc khi cảm thấy tâm thần bị ảnh hưởng của ma lực làm rối loạn. Câu thần chú này sẽ làm cho ông Sâm bình tĩnh trở lại và có thể chế ngược lại địch thủ ma quái của mình. Ông Sâm hối tiếc là mình không đến thăm thầy H.L sớm hơn, thì hy vọng thoát khỏi móng vuốt ma quỷ của Hồ rồi.

Ông từ giã thầy H.L ra về không quên để lại một số tiền cúng dường đáng kể. Ông lên xe kêu chú Hai Xuân lái xe về nhà, để đón vợ cùng về Long Thành. Lần đầu tiên khi đánh VÁN CỜ ĐỊNH MỆNH với HỒ, ông Sâm cảm thấy trong lòng cảm thấy thơ thới hân hoan. Ít ra trong trận kịch chiến, đôi bên phải có vũ khí ngang nhau mới được. Ông đã đánh tay không với địch thủ trong khi hắn có vũ khí trong tay, thứ vũ khí kinh khủng nhất: uy lực của ác quỷ. Bây giờ ông cũng đã có vũ khí, không biết tương lai thắng bại thế nào, nhưng dầu sao cũng là một vũ khí. Ông an tâm vô cùng.

Chú Hai Xuân lái xe về tới nhà thì cũng đã hơn 3 giờ chiều. Ông Sâm đã thấy vợ sửa soạn sẵn sàng cả rồi. Bà đem theo nào đèn cầy, kềm, mỏ lết đinh dài, đinh ngắn, dây to, dây nhỏ, kéo lớn và kềm cắt để chuẩn bị cắt dây. Bà đã thử cắt dây xem có dễ được không, đồng thời lại có thể chịu đựng được sức nặng của giàn đèn không. Bà nhờ chú Xuân khiêng để trong thùng xe. Xong rồi bà dặn cả nhà nếu ai hỏi đến ông bà, thì nói là đi dự tiệc của một người bạn thân. Bà ôn lại lần chót coi có quên gì nữa không? Sau cùng bà trở vào phòng ông Sâm và xách bóp trở ra nói nhỏ với chồng:
- Em có thể đem theo khẩu súng nhỏ nữa, nếu hắn thoát khỏi giàn đèn thì em quyết bắn cho hắn chết mới thôi. Em không thể nào để cho hắn sống được khi hắn hãm hại cả ba đứa con thân yêu của mình.

Đúng là phản ứng như một con hổ mẹ khi thấy người ta đã bắt đi và hãm hại các đứa con của mình. Sau đó hai vợ chồng cùng lên xe, chính ông Sâm lái xe lấy, đầu xe hướng về Long Thành.

Hai ông bà Sâm đến nhà vườn ở Long Thành vào khoảng 5 giờ chiều. Ông Sâm vội lái xe vào ra-ga. Xong, ông khóa cửa ga-ra cẩn thận, rồi ông cũng ra cửa cổng khóa luôn, không quên quay ông khóa ra mặt ngoài, với mục đích để cho nếu lát nữa có ai tới thì cũng tưởng là chủ nhà đã đi vắng. Sau đó hai ông bà mở cửa lớn vào nhà và không quên khóa cửa lại ngay. Hai vợ chồng tức khắc bắt tay vào công việc. Ông Sâm ra nhà sau khiêng thang cây lên, đặt thang ngay dưới giàn đèn. Ông lấy một sợi dây dày và dài khoảng 3 tấc cầm theo leo lên thang. Ông buộc một đầu vào móc sắt dính chặt trên tường, một đầu ông buộc vào cổ giàn đèn. Xong ông cố hì hục nhấc

giàn đèn ra khỏi móc và buông nhẹ giàn đèn từ từ. Bây giờ không còn dính trực tiếp lên móc sắt nữa mà dính qua sợi dây dày dài 3 tấc nói trên. Sau đó ông mới dùng một sợi dây nhỏ nhưng sức chịu đựng nặng được, buộc một đầu vào cổ giàn đèn, lòn dây này qua một ròng rọc, rồi gắn ròng rọc vào móc sắt. Sợi dây rất dài được thả xuống cho bà Sâm nắm.

- Em cầm sợi dây này đi lên thang lầu, rồi buộc vào chỗ lan can lầu sát với trần nhà. Ông Sâm bảo vợ. Bà Sâm thực hiện theo lời chồng xong. Ông Sâm mới leo xuống thang cây và ông đi lại đầu dây kia. Ông kéo thử để cho giàn đèn lên sát móc sắt, mà không sợ giàn đèn rơi xuống đất vì nhờ sợi dây dày và dài 3 tấc kia. Nếu rủi bị rơi xuống đất chỉ 3 tấc mà thôi. Xong ông thử buông tay, giàn đèn rơi xuống đến hết sợi dây dài 3 tấc một cách rất là nhanh chóng, vì cái ròng rọc mà ông sử dụng rất tốt. Thí nghiệm xong, ông thử dài khoan khoái và quay sang vợ nói:

- Bây giờ em cắt thử sợi dây một lần một, và thật nhanh chóng xem. Bà Sâm lại thực hiện theo lời chồng một cách dễ dàng. Bà dùng kềm cắt một cái một, đứt sợi dây ngay. Sau đó ông Sâm kéo giàn đèn lên sát móc sắt rồi buộc lấy quanh lang cang. Cuối cùng ông lại trèo lên thang cây, cắt đứt tất cả dây điện, cắt bỏ sợi dây dày và dài 3 tấc kia. Thế là xong, nếu cắt đứt dây là giàn đèn rớt xuống ngay. Kể từ bây giờ chính ông và vợ ông, dù hai kẻ chủ mưu, cũng phải đề phòng tai nạn rồi đó.

Xong ông dọn thang cây ra ngoài sân nhà và sửa soạn lại bộ ghế sa-lông. Ông đặt ghế của Hồ ở ngay dưới giàn đèn. Xong công việc rồi thì trời cũng đã bắt đầu nhá nhem tối.

Bỗng, dường như có tiếng xe hơi tới.

Ông và bà cùng ngó nhau, như ngằm hỏi. Ông Sâm lắc đầu tỏ dấu không biết ai tới. Không hẹn cả hai cùng tiến ra cửa. Ông Sâm nhìn qua ổ khóa. Một chiếc xe Jeep, xe Jeep cảnh sát của quận Long Thành. Chà không biết máy ông này tới đây làm gì? Ông Sâm trầm nghĩ. Ông nhường chỗ cho vợ ông nhìn ra. Bà Sâm chột kêu khẽ:

- Ông Trung úy cảnh sát Lê Văn Quý ở Long Thành, ông đang đứng ngoài cổng dòm vào nhà mình.

May mà hồi sáng mình có khóa và đẩy ổ khóa xích sắt ra bên ngoài. Ông Sâm nghĩ thầm.

- Rồi, ông không nhìn thấy ai trong nhà, nên đã lại lên xe đi rồi. Bà Sâm khẽ báo cáo.

- Không biết ông này tới làm gì đây? Ông Sâm khẽ hỏi vợ.

- Có lẽ ông ấy tưởng mình chưa về Sài Gòn, hãy còn ở đây nên ông ấy ghé thăm hỏi cũng nên.

Cả hai vợ chồng cùng thở phào nhẹ nhõm. May mà cả hai đã dự liệu được tất cả mọi sự việc: đóng công, đóng cửa, khóa công ga-ra, không thấy đèn điện v.v...

Bây giờ thì bóng đêm hoàn toàn bao phủ căn nhà và mưa cũng đã bắt đầu rơi lất phất. Tiếng nền vang của cái con ếch ương làm cho khung cảnh càng thêm phần sầu thảm. Ông bà Sâm không nghĩ là có ngày mình lại bắt buộc phải sát nhân bao giờ. Thế mà giờ đây...

Hai vợ chồng quyết định dấu giếm sự có mặt của họ tại căn nhà vườn hôm nay, nên đã không sử dụng đèn điện mà thắp đèn nến. Nếu có lỡ ai đến thì tắt đèn dễ dàng.

Đến khoảng 11 giờ rưỡi khuya, ông Sâm đi ra mở cửa và mở khóa công sẵn để chờ đợi VÁN CỜ ĐỊNH MỆNH.

Sau đó nửa tiếng đồng hồ. Giờ ĐỊNH MỆNH đã tới.

- Cộp, cộp, cộp...

Tiếng gõ cửa của HỒ, ông Sâm đứng dậy ra mở cửa. Lý Mạnh HỒ vào, im lặng, mở nón và cởi áo mưa ra mắc trên móc xong, chậm rãi tiến đến bàn cờ đã sắp sẵn.

- Ánh sáng vẫn minh đã tắt. Giờ đây chỉ còn bóng tối. Giờ đây chính là giờ hành động của ác quỷ. Ông Sâm hãy đi các nước cờ cuối cùng đi. HỒ rùng rợn nói.

- Không cần thiết nữa, ông HỒ! Tôi xin chịu thua, đã vào thế cờ pháo đầu chiếu tướng có xa chặn đầu, thì là sao gỡ nổi nữa, ông Sâm trả lời.

- Ông phải thực hiện tất cả trên VÁN CỜ ĐỊNH MỆNH, ông phải đi. HỒ nói.

Ông Sâm cảm thấy sợ hãi. Trong khung cảnh tối tăm, chỉ được thắp sáng giữa hai cây đèn cây, gương mặt của hồ có vẻ chập chờn ma quái, khối trán hói lại càng tỏ lộ trí óc mưu mô hiểm độc, và, nhất là đôi mắt như là hai khối thủy tinh xanh lè của ác quỷ.

Ông Sâm vội đọc câu thần chú của thầy H.L. truyền cho. Đọc xong ông cảm thấy bình tĩnh trở lại. Ông quyết nhắc quân cờ đi cho xong. Sau ba nước cờ, ông đã bị chiếu bí.

Lý Mạnh HỒ bèn đứng dậy trầm trọng nói:

- Thế là xong, ông đã thua VÁN CỜ ĐỊNH MỆNH. Ông sẽ phải lãnh hậu quả của ĐỊNH MỆNH ác độc. HỒ nhìn chăm chặp vào Sâm và tiếp: Mọi sự cố gắng của ông đều vô ích. ĐỊNH MỆNH đã an bài tất cả. Tất cả đều nằm trong móng vuốt của ác quỷ. Luôn luôn tội ác chiến thắng đạo đức, sự ác độc chiến thắng sự hiền hòa, sự thù hận luôn thống trị trên tình yêu. HỒ xuống trầm giọng tiếp: Con ác quỷ tấn công là con ác quỷ mạnh nhất, ông không thể tìm được một sự che chở nào có thể chống cự lại nó. Vô ích ông HỒ ạ. Và giờ đây trong bóng tối âm u, giờ hành động của ác quỷ đã tới. Ông HỒ la

lớn: Hồi quý vị, hãy hành động, vì đó là ý muốn của ác quỷ. Tất cả mọi hành động đều là hành động của ác quỷ. Ha! Ha ha! Tất cả đều nằm trong móng vuốt của ác ...

Rầm

Bà Sâm khùng khiếp tột độ khi nghe những câu nói rùng rợn của Hồ, bà đã lên thang lầu từ lúc chồng bà đã đánh nốt những nước cờ sau cùng và nghe câu nói rùng rợn của Hồ, bà run rẩy và như là cái máy, bà đã cắt mạnh làm đứt sợi dây nối với giàn đèn. Và bộ giàn đèn bằng đồng nặng nề từ trên trần cao 4 mét đã rơi xuống đập nát óc Lý Mạnh Hồ tức thì.

Hai vợ chồng Sâm nhìn nhau. Thế là chấm dứt cơn ác mộng. Không còn VÁN CỜ ĐỊNH MỆNH, không còn ác quỷ gì cả. Ác quỷ sao lại chịu chết dễ dàng thế, hẳn lại thúc mình sớm hành động nữa, và cho là hành động giết hẳn đó chính là ý muốn của ác quỷ. Thật là lạ lùng và cũng thật là khùng khiếp.

Sau một hồi lâu, cơn xúc động đã giảm bớt, hai vợ chồng bèn xắn tay áo lên, lo giải quyết thi thể của nạn nhân. Ông Sâm lúng túng nhắc bộ giàn đèn lên mãi chưa xong, bà Sâm bèn nhào tới giúp một tay cố nhắc lên được giàn đèn và để vào góc. Xong rồi, ông Sâm bèn tới lấy tất cả những vật dụng giấy tờ trong túi Hồ ra đưa cho vợ ông đốt hết, trong khi ông ra sau nhà lấy một cái poncho lớn đem lên quán lấy xác của Hồ. Sau đó hai ông bà hì hục kéo ra sau vườn mãi ở khá xa, mới lấy cuốc ra đào đất. Đất vào mùa mưa nên rất dễ đào, chỉ trong khoảng ½ tiếng đồng hồ thì ông Sâm đã đào được cái hố rất sâu và lớn. Hai ông bà mới lấp cái xác xuống dưới lỗ và lấp đất lại, nện đất kỹ lưỡng. Xong, ông còn đi kiếm những cành cây gãy đổ bởi các trận mưa gió, phủ lấp lên trên để ngụy trang che dấu. Tới gần 2 giờ sáng thì tất cả sự dọn dẹp đều xong. Hai ông bà đã lau rửa lại hết tất cả các dấu vết và yên chí về hành động của mình. Ông cắt đi bộ cờ tướng và thổi tắt hai cây nến, đem cất chúng cẩn thận trong ngăn tủ kéo, không quên lau sạch các vết sấp rơi xuống bàn.

Xong hai ông bà liền lái xe ra cổng, sau khi khóa cửa nhà và cửa cổng, ông lái xe đến chỗ đậu chiếc Dodge của Hồ, ông xuống xe nhường tay lái cho vợ và sang qua xe của Hồ mở cửa vào ngồi nơi tay lái. Ông yên chí Hồ còn để chìa khóa công tắc trong xe, vì khi nãy ông không tìm thấy chìa khóa xe, khi lục lọi xác của Hồ. Quả đúng như vậy và hơn thế nữa ông còn tìm thấy một tờ giấy lớn buộc dính vào chum chìa khóa xe. Ông nhét tờ giấy vào túi áo sơ-mi, xong ông cho máy nổ và khòat tay cho vợ ông đi theo ông. Cả hai vợ chồng, kẻ trước người sau lái xe về hướng Sài Gòn. Đến dốc cây số 47 ông chạy chậm lại, quẹo trái rồi quẹo phải, ông sẽ gặp một chiếc cầu nhỏ ở đây. Sở dĩ ông nhớ kỹ chiếc cầu này, vì ông súyt bị lọt xuống sông khi lái xe trong đêm Noel cách đây hơn 4 năm.

Noel năm đó sau khi nhảy nhót, ăn nhậu đến hơn 3 giờ sáng, cả đám cùng rủ nhau ra Cap (Vũng Tàu) tắm biển luôn. Thế là cả nhóm gồm ba chiếc xe hơi cùng kéo nhau ra Cap. Đường đi đang tốt lành êm ả đến nỗi ông Sâm như nửa lái nửa ngủ, chợt đến cây cầu này, cầu không lên dốc từ từ, mà đột ngột nảy lên khiến ông Sâm hốt hoảng hơi đảo tay lái một chút. Với vận tốc đang chạy trong đêm vắng gần 100 cây số/giờ, chỉ đảo tay lái một chút là nguy hiểm rồi, may mà ông đã lấy lại tay lái kịp thời. Tuy nhiên cũng nghe reng một tiếng lớn, thành sau xe ông đã chạm phốt vào thành cầu. Cả nhóm người trong xe tỉnh hẳn giấc ngủ và thức luôn cho tới lúc tới Cap.

Do vậy ông nhớ kỹ vị trí này. Gần tới cây cầu ông ra hiệu cho bà lái xe chậm và ngừng lại. Ông lái xe tới sát gần gốc cầu, ông mở cửa xe rồi lách người ra ngoài. Chân mặt đạp ăm – bra – đa ông sang qua số một, quay tay lái hướng đầu xe xuống sông. Ông nhảy vọt ra, chiếc xe chồm tới lao xuống sông nghe ùm một tiếng vang dội. Thế là xong di tích cuối cùng của Hồ. Ông ung dung đi lại chiếc Nash mà vợ ông đang lái tới từ từ.. Ông leo lên xe và bà lái xe luôn thẳng về Sài Gòn an toàn.

Vào nhà ở đường Tú Xương thì cũng đã 4 giờ sáng. Hai vợ chồng vào thẳng phòng của hai đứa con gái xem sao, thì thấy chúng đang ngủ an lành. Hai ông bà yên tâm thở phào nhẹ nhõm, cả hai cùng về phòng ngủ đánh một giấc tới sáng.

Tiếng chuông điện thoại reng đánh thức hai vợ chồng ông Sâm dậy. Ông xem đồng hồ thấy đã 8 giờ rưỡi sáng rồi. Ông bèn nhắc điện thoại lên.

- Alô, Sâm đây

- À, cậu Sâm, may quá. Cháu vừa điện thoại lại hăng nói cậu chưa tới bèn điện thoại lại cho nhà cậu đó. Tin vui đây cậu ạ. Minh đã có lệnh thả tù Bộ Nội vụ. Trong ½ giờ nữa cháu sẽ đón Minh từ trại giam về tận nhà. Cậu mơ chờ nhé.

- Ô! Tin mừng quá nhỉ. Cảm ơn cháu thật nhiều nhé. Thế nào cháu cũng phải nhận món quà bà con của cậu nhé. Thế cháu đưa về ngay nhé.

Ông buông điện thoại xuống quay sang vợ vui vẻ nói:

- Thế là xong rồi mình ạ, Minh đã được thả về, Ngọc sẽ đưa nó về đây trong vòng 1/2 giờ nữa.

Bỗng lại có tiếng chuông điện thoại reng nữa. Đó là của Luật sư Hiện gọi tới, báo tin mình đã gặp được ông Tổng Trưởng bộ Nội vụ BVLương và nhờ ông này can thiệp giúp. Ông Tổng trưởng là chỗ bạn thân nên đã ra lệnh thả Minh ra rồi. Ông Sâm vội vã cảm ơn Luật sư nồng nhiệt và không quên hỏi món chi phí. Ông Luật sư trả lời là toàn dùng tình cảm nên không phải tốn kém gì nhiều. Tuy nhiên mình cũng nên lo quà cáp đền ơn hậu hĩ. Điều này thì ông Sâm rất là hào phóng, khỏi thắc mắc gì nữa.

Bỗng có tiếng gõ cửa phòng.

- Ai đó, cứ mở vào.

Thì ra là Lê Ngọc và Lê Thủy đã ào vào phòng như một cơn lốc, hết ôm mẹ rồi đến ôm cha hôn mừng rỡ. Thật không còn gì là hạnh phúc bằng.

Bà Sâm mừng quá, nước mắt cũng lại tuôn trào.

Lại có tiếng còi xe hơi.

- Chắc là Ngọc đưa Minh về, ông Sâm nói. Đồng thời ông Sâm cũng kéo tất cả cùng ra phòng khách. Minh về thật.

Minh nhào tới ôm lấy cha mẹ và các em.

Thế là mọi người đều vui vẻ hạnh phúc cả. Sau cơn mưa trời lại sáng. Bỗng lại có tiếng chuông điện thoại reo. Lần này là của John báo tin cho ông biết tổng số tiền thu được về chuyến tàu hàng vừa tới của ông. Một số tiền rất là lớn lao ngoài dự tưởng. Ông Sâm liền mời vợ chồng John trưa đến nhà dùng cơm chung với gia đình trong niềm hân hoan này. Ông cũng không quên nhờ John mời hai vị kỳ vương đã giúp mình đi các nước cờ tuyệt chiêu và độc đáo. Sau đó ông cũng mời Ngọc ở lại luôn, và đồng thời cũng mời vợ chồng Luật sư Hiện tới luôn. Mặt khác ông bảo vợ ông đi mua các món quà tặng đáng giá cho các người liên hệ.

Thế là cả nhà vui vẻ bằng một bữa tiệc đoàn tụ và may mắn trong việc làm ăn.

“Ngày vui đời có vậy

Thoảng ngày vui qua rồi.”

Nhà thơ Nguyễn Nhược Pháp bằng lời thơ nhẹ nhàng đã diễn tả sâu sắc cuộc đời vui ít buồn nhiều này.

Sau khi tiệc tan và đã tiễn đưa hết các quan khách, ông Sâm trở về phòng mình và khe khẽ ngâm câu thơ trên. Bỗng chợt nhớ lại tờ giấy mà Hồ đã gài ở chiều khóa công tắc xe hơi Dodge của Hồ. Như một luồng điện xẹt qua người ông, ông cảm thấy như có một cái gì lạ lùng khó hiểu bứt rứt chợt ập đến trong người ông. Ông đến tủ áo, lôi ra mảnh giấy từ túi áo mà ông đã bận đem qua. Tờ giấy ghi vắn vện vài chữ:

“Ông chủ căn biệt thự cho thuê vườn số X đường Bờ Sông Biên Hòa.

Ông trao cho người cầm tờ giấy này, chiếc va li tôi đã gửi ông.

Lý Mạnh Hồ”

Chỉ có thể thôi. Và bao nhiêu đó cũng đã đủ để hiểu là Lý Mạnh Hồ đã biết trước điều gì đã xảy ra cho hắn trong tối hôm đó. Hắn biết mình sắp bị giết. Ngay cả lúc hắn đứng dưới giàn đèn, hắn cũng đã biết mình sắp giết hắn mà hắn lại còn hồi thúc mình hãy thực hiện nhanh chóng nữa. Hắn là ai? Hắn là gì? Mà lại sẵn sàng chờ chết như thế. Nếu hắn là ma quỷ thì hắn đâu có sợ chết, sự chết trước mắt mình chỉ là cái chết hình thức thôi. Ma quỷ sẽ mượn, hình hài khác nhau dễ dàng theo kiểu đầu này bị chặt đứt bèn mọc lên đầu

khác và khi đó thì hẳn đã có lí do xứng đáng để hãm hại lại mình, vì mình đã thực sự giết hẳn không chối cãi được.

Nghĩ tới đó bỗng ông Sâm rùng mình hoảng sợ. Đúng là có vẻ như vậy thôi, chỉ như vậy mới giải thích được tại sao con quỷ sẵn sàng để mình giết không một phản ứng nào cả. Ông Sâm rợn người lên, nổi da gà cùng mình, ông lặng người như chết cứng. Một ma lực khuyến dụ, thúc đẩy ông phải lên Biên Hòa ngay. Ông không cưỡng lại nổi, mà thực ra vì sự tò mò muốn hiểu rõ, ông cũng không muốn cưỡng lại. Ông liền thay đồ và đi ngay lên Biên Hòa.

Ông tìm ra căn biệt thự dễ dàng. Ông vào thì gặp người chủ căn biệt thự đang thu xếp dọn dẹp. Ông Sâm bèn trình giấy tờ của Hồ. Ông chủ xem qua và nói:

- Chiều hôm qua, tôi được Hồ điện thoại cho hay hôm nay sẽ trả lại căn biệt thự cho tôi, như vậy đã trả trước thời hạn 1 tuần. Nhưng ông ấy vẫn trả tiền đầy đủ cũng có pourboire (tiền trả trước) hậu hĩ nữa. Ông ấy dặn tôi lấy cái cặp da để ở phòng ngủ trao lại cho ông. Ông chủ nhà vừa nói vừa vào trong lấy ra cặp da đưa cho ông Sâm. Đúng là cặp da đựng bộ cờ tướng. Hiện bộ cờ tướng còn để ở nhà vườn Long Thành. Sâm mở ra xem thấy một tập giấy có đề gửi cho ông Vũ Văn Sâm. Ông bèn đóng cặp lại và nói lời cảm ơn ông chủ rồi ra về.

Mặc dù ông muốn coi xấp giấy đó viết cái gì, nhưng không thể mở ra đọc trước mặt ông chủ nhà được. Hơn nữa không nên tỏ ra dính líu quá nhiều về Hồ, rui ro Tòa đại sứ Đại Hàn không thấy Hồ, đăng báo tìm kiếm tứ tung. Và nếu ông chủ nhà nhớ đến Sâm thì không có lợi lộc gì cả mà còn nguy hiểm cho cái án sát nhân nữa.

Sâm đã lái xe đi theo ngã xa lộ về gần tới cầu lớn Sài Gòn. Ông ngừng xe lại, bây giờ cũng đã xế chiều, khoảng đường này chỉ có xe cộ qua lại vùn vụt mà thôi chứ không có bộ hành. Ông an tâm mở va li ra đọc xem. Ông không muốn về nhà đọc vì không muốn cho vợ con thấy mà sinh ra lo phiền thêm. Đàng khác nếu đi vào quán thì cũng bất tiện vì kẻ vô người ra v.v... Ông ngồi ngay trong xe đọc khỏi sợ ai dòm ngó cả.

Phải nói một xấp giấy thì đúng hơn. Trên bìa có xấp giấy đề gửi cho ông Vũ Văn Sâm. Ông lật vào trang trong và đọc dần, mồ hôi ông ra dần theo mỗi dòng chữ. Vạn vật như ngừng đọng lại, tất cả chỉ còn ông với xấp giấy mà thôi.

“Cuối thế kỉ 18, nước Trung Hoa đang lâm vào một tình trạng vô cùng hỗn độn. Mặt ngoài thì cái cường quốc Anh Pháp Đức Nga Nhật và Bồ Đào Nha tham lam xâm xé, mỗi nước lớn chiếm một miền làm lãnh thổ riêng; đối nội thì triều đình nhà Mãn Thanh thối nát chỉ lo chơi bời rửng mỡ, đứng đưng

với cảnh nước mất nhà tan. Dân chúng bần cùng khốn khổ vô cùng, bèn tụ họp lại đánh đổ nhà Mãn Thanh. Nhưng triều đình dựa vào các lực lượng đồng minh đàn áp lại dân chúng thẳng tay. Các liệt cường có quá nhiều lợi lộc trong việc duy trì một triều đình quan lại vừa tham ô vừa yếu hèn, nên sẵn sàng giúp đỡ triều đình triệt hạ các lực lượng dân chúng bất mãn.

Trong các lực lượng này chỉ có một nhóm dựa vào sự mê tín dị đoan của quần chúng để tạo thành một binh đội hùng mạnh. Nhưng nhóm này rốt cùng cũng bị triệt hạ. Một trong các thủ lĩnh nhóm thần binh này, sau cuộc thất bại đã rút lui về quy ẩn trên dãy ngũ hành sơn. Người này trong vòng 10 năm ròng đã tụ tập được 4 tay điều khắc gia này, lấy máu để cúng thần linh, đồng thời hạ lời nguyện truyền kiếp như sau: bộ cờ tướng này sẽ phải đổi chủ mỗi năm một lần. Chủ nhân từ khi nhận lãnh bàn cờ, đồng thời sẽ nhận lãnh luôn cái uy lực vô biên của ác quỷ. Hắn muốn điều gì sẽ được như ý điều đó. Hắn có thể làm mưa gió bão bùng sấm sét hạn hán v.v.... Tóm lại hắn sẽ đúng là một con ác quỷ có đủ quyền lực làm hại tất cả mọi người theo sở thích của hắn. Đúng lúc hắn là chủ nhân của bàn cờ, thì hắn sẽ biết được nhờ thần linh, người chủ nhân kế tiếp sau hắn. Tuần lễ sau cùng trong một năm làm chủ của hắn, hắn sẽ đánh VÁN CỜ ĐỊNH MỆNH với người chủ nhân tương lai, sẽ hãm hại người này và cuối cùng sẽ thắng người này dễ dàng, nhờ uy lực vô biên của ác quỷ. Và hắn, người chủ nhân cũ của bộ cờ sẽ chấm dứt cuộc đời ngay đêm cuối một năm làm chủ. Người chủ nhân mới sẽ nhận lãnh đầy đủ cái uy lực vô biên của quỷ vương, sẽ nhận ra được người chủ nhân kế tiếp.

Ba điều kiện căn bản của chủ nhân bàn cờ, đầu tiên phải là một người chủ nhân rất giàu có, vì người thủ lĩnh pháp sư đã sinh ra trong cảnh cùng khổ nên đã hạ lời nguyện ác độc chỉ trên những kẻ giàu có mà thôi; điều kiện thứ hai là một người rất giỏi cờ tướng. Điều kiện thứ ba phải là người cha của một gia đình có ba đứa con cả trai lẫn gái. Các quân cờ nữ - mã - đen, nữ - pháo - đen và nam - pháo - đen sẽ đại diện cho ba người con này, cũng như tướng đen và nữ - sĩ - đen sẽ là hai chồng vợ chủ nhân tương lai của bàn cờ...

... Ông Sâm, giờ đây đã hiểu rõ tất cả. Kể từ giờ phút này ông đã nhận được cái uy lực vô biên của ác quỷ, đồng thời ông sẽ tự khắc nhận biết được nạn nhân tương lai của ông. Một tuần lễ trước đây ông và gia đình ông đã là nạn nhân nằm trong MÓNG VUỐT CỦA ÁC QUỶ, giờ đây ông đã là ÁC QUỶ, ông sẽ vươn MÓNG VUỐT ÁC QUỶ CỦA ÔNG trên đầu nạn nhân sắp tới của ông.

Ông và tôi nếu đã không thể tránh khỏi MÓNG VUỐT CỦA ÁC QUỶ, thì chúng ta cũng sẽ không thể tránh thoát được việc trở thành ÁC QUỶ. Và lời nguyện truyền kiếp vẫn tiếp tục mãi mãi và mãi mãi.

Định mệnh đã an bài, cái gì phải tới rồi sẽ tới. Không ai có thể thoát khỏi bàn tay Định mệnh...”.

- Hỡi mưa hãy to, hỡi gió hãy lớn, hỡi sấm sét đánh xuống trần gian này đi...

Trời đang nắng ráo, bỗng mây đen ngùn ngụt kéo tới, cơn giông gió thổi tới ào ào. Trời tối đen sầm cả lại, mưa đã bắt đầu nặng hột ngay, sấm sét đánh xuống ầm ầm khiến mọi người đang đi đường đều hoảng sợ. Tất cả xe cộ, khùng khiếp về cơn giông gió mưa bão bất thường này cùng với sấm sét, để phải dừng lại.

Ta đã trở thành đúng là ÁC QUỶ rồi sao? Ông Sâm thầm hỏi.

- Hỡi mưa hãy dứt, gió hãy tạnh, mây hãy tan, sấm sét hãy ngừng.

Chỉ trong giây phút, tất cả mưa gió sấm sét đều chấm dứt, ánh mặt trời đã lại chiếu chói chan.

Quả đúng là ta đã trở thành ÁC QUỶ với tất cả uy lực vô biên của nó rồi. Sâm thầm nghĩ. Ông bèn xuống xe, đi lang thang bên lề đường xa lộ. Sự việc quá mới mẻ, quá sức huyền bí, khiến ông bối rối vô cùng. Ông chỉ tay vào một cây cao ở trong sâu khoảng một cây số cách khoảng xa lộ và nói:

- Hãy ngã xuống.

Bỗng một tiếng sấm gầm vang, rồi cơn sét đánh vào thân cây cháy đen và thân cây đổ ngã đổ xuống ngay trước mặt ông.

Không còn nghi ngờ gì nữa, ông đã chiếm được cái uy lực huyền bí vô biên của ÁC QUỶ. Ông đã là một ÁC QUỶ.

Ông lên xe, lái xe về nhà vườn ở Long Thành. Đến nơi ông sắp lại tất cả các quân cờ rồi bỏ tất cả vào va li, đoạn ra xe lái về ở Tú Xương.

Về nhà, ông vội lo thu xếp quần áo xong. Vợ con ông ríu rít hỏi thăm ông, ông cảm thấy dửng dưng xa lạ vô cùng. Một tờ báo nằm trên bộ sa-lông, ông nhấc lấy đọc qua loa, bỗng một hàng tít lớn đập vào mắt ông:

“ Nhà Đại kỹ nghệ Nhật Bản KATAYOSHI HAYAKAWA đã đạt được giải cờ tướng quốc tế gồm năm nước tham dự là Hong Kong, Đài Loan, Việt Nam, Mã Lai và Nhật Bản. Được biết ông Hayakawa là một trong mười nhà Đại tư bản giàu nhất nước. Ông đã lập gia đình và có ba con...”

- Người chủ nhân kế tiếp của ta, Sâm nghĩ thầm, mà cũng là nạn nhân tương lai của ta.

Sáng hôm sau, Vũ Văn Sâm đã ra phi trường lên chuyến bay Sài Gòn – Tokyo cùng với chiếc va-li...

Viết xong chiều thứ bảy 11-04-1981
VÕ HIẾU NGHĨA